

עפ"ת (ירושלים) 11470-01-13 - רותם כהן נ' מדינת ישראל

להחלטה בערעור (נדחה)

עפ"ת (ירושלים) 11470-01-13 - רותם כהן נ' מדינת ישראל מחוזי ירושלים

עפ"ת (ירושלים) 11470-01-13

רותם כהן

ע"י ב"כ עו"ד אהוד מלמה

נגד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מתן עקיבא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[03.02.2013]

כב' השופט הבכיר אמנון כהן

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה (סגן הנשיא, כב' השופט י' ריבלין), אשר הרשיע את המערער לאחר שמיעת ראיות בנהיגה במהירות מופרזת, בכך שנהג ברכב בדרך עירונית בה מותרת מהירות מרבית של 50 קמ"ש במהירות של 95 קמ"ש. המדובר בדרך חברון בירושלים לכיוון האומן.

בית המשפט קמא פסל את רישיונו של המערער ל-6 חודשים (לאחר שהפעיל עונש פסילה על תנאי למשך חמישה חודשים שהיה תלוי ועומד נגד המערער) וכן הטיל עליו שלושה חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪. בתשובתו לכתב האישום כפר בא כוחו של המערער בכל העובדות חוץ מהנהיגה והוסיף, כי הוא "מבקש לכפור בתקינות, בכויל ובמיומנות ההפעלה".

מטעם המשיבה העיד השוטר שהפעיל את הממל"ז וכן הוגשה תעודת עובד ציבור בדבר תקינות המכשיר. המערער עצמו בחר שלא להעיד.

בסיכומיו בבית משפט קמא ביקש ב"כ המערער לזכות את המערער משלושה טעמים:

א. לא הוכח, כי השוטר מפעיל מוסמך.

ב. לא הוכח, כי מדובר בבדיקה תקינה.

ג. לא הוכח, כי הדרך בה נאכפה העבירה הינה דרך עירונית.

בית המשפט קמא דחה אחת לאחת את טענות ב"כ המערער וכאמור, הרשיעו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. בערעורו זנח ב"כ המערער שתיים מהטענות שהעלה בבית המשפט קמא וריכז את כל טענותיו בכך שלא הוכח, כי מדובר בדרך עירונית.

ב"כ המערער הודה לראשונה בערעור בביצוע עבירת המהירות, אך, כאמור, טען, כי הואיל ולא הוכח, כי מדובר בדרך עירונית, יש להרשיע את המערער בנהיגה במהירות של 95 קמ"ש במקום 80 קמ"ש (וכתוצאה מכך, להטיל על המערער קנס בסך ₪ 250 מכיוון שמדובר, לטענתו, בעבירה של ברירת משפט שהקנס בצידה הוא ₪ 250).
ב"כ המערער הציג בפניי מספר פסקי דין של בתי משפט מחוזיים ובתי משפט לתעבורה וכן פסק דין אחר שניתן על ידי בית המשפט העליון (רשות ערעור 213/83 יצחק אסולין נ' מדינת ישראל, מיום 26.2.84).
מקובל עלי, כי עבירת המהירות (תקנה 54(א)(1) לתקנות התעבורה) הינה עבירה של "איסור מוחלט" וכי על בית המשפט להקפיד בהוכחת היסודות העובדתיים של העבירה.

בנוסף, מקובלת עלי גם פסיקת בית המשפט העליון לפיה "פרוצדורה פלילית טובה צריכה בוודאי לתת לנאשם את מלוא ההגנה, כדי למנוע עיוות דין, אבל הדיון הפלילי אינו צריך לקבל צורת משחק אשקוקי שבו מהלך אחד בלתי נכון קובע את גורל המשחק. תפקיד הדיון הפלילי - להוציא כאור משפט" (ראה ע"פ 1/48 סילוסטר נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, וכן ע"פ 2898/10, 2842/10 נוי קלדרון נ' מדינת ישראל - מיום 23.10.12 (פורסם במאגרים)).
כאמור, מטעם המשיבה העיד השוטר רס"ר יניב עזרא, אשר לא זכר את פרטי האירוע והדו"ח שערך הוגש בהסכמה (סומן ת/1).

בת/1 נרשמו, בין היתר, פרטיו של המערער, תיאור המקום בו בוצעה העבירה וחשוב לענייננו, כי צוין בדו"ח שמהירות הנסיעה לאחר ההפחתה הייתה 95 קמ"ש וכי המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש.
לאחר מכן, פורטו נסיבות המקרה וכן דברי הנהג שהשיב לשוטר "לא שמתי לב".
הגשת הדו"ח ת/1 והדברים שנרשמו על ידי השוטר כמוהם כעדות ראשית שניתנה בבית המשפט. ואכן, מיד לאחר הגשת הדו"ח כראיה, נחקר השוטר חקירה נגדית.
בחקירתו הנגדית נמנע ב"כ המערער מלשאול שאלות כלשהן, מדוע צוין בדו"ח, כי המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש והתרכז בשאלות האחרות כגון כישוריו, מיומנותו של השוטר, בדיקת הכיול ובדיקת התיאום.
בצדק קבע בית המשפט קמא, כי ניתן להוכיח שמדובר בדרך עירונית גם על ידי עדות.

לכך יש להוסיף את דבריו של המערער לשוטר בעת ביצוע העבירה ("לא שמתי לב"), וכן את הימנעותו של המערער מהעיד (ראה סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982).
בסופו של יום, על בית המשפט להגיע לתוצאה צודקת ולא לאפשר להגנה ל"ארוב" למחדל כזה או אחר של התביעה מתוך תקווה להיבנות מטעות.

לא למותר להוסיף, כי ב"כ המערער סירב בכל תוקף להחזיר את הדיון לבית המשפט קמא כדי לדון בסוגיית המהירות המותרת במקום, אך ב"כ המערער סירב בתוקף להצעה זו וקל לנחש מדוע סירב.
בהערת אגב, אציין, כי לנוכח גילו הצעיר של המערער ועברו המכביד, לא ברור לי, מדוע הסתפק בית המשפט קמא ב-6 חודשי פסילה, במיוחד על רקע העובדה שנגד המערער היה תלוי ועומד עונש פסילה על תנאי למשך 5 חודשים ובעברו 16 הרשעות קודמות, לרבות הרשעות בגין מהירות ונהיגה בשכרות.
אשר על כן, אני דוחה את הערעור.
המערער יפקיד את רשיונו וישלם את הקנס המקורי עד ולא יאוחר מיום 10.3.13.
העתק פסק הדין יישלח לצדדים בפקס ובדואר.
ניתן היום, כ"ג שבט תשע"ג, 03 פברואר 2013, בהעדר הצדדים.